

499 woorden

Maximaal 500 woorden kan ik hier
kiezen en combineren.
Als kleuren in een schilderij
kunnen ze zijn.
Maar kleuren zijn ook de klanken ik maak
met mijn muziekinstrument.

De muziek is een combinatie van
klanken, ritme, verbeelding,
en *zelfs*, wiskunde
zoals dit gedicht.
Ik wil deze combinatie van woorden gebruiken
en ik wil een mengsel van de zintuigen creëren.

Het 69e woord van mijn gedicht is: *klankkleur*.
Ik vind zijn klank zo leuk.
Maar het zegt ook alles wat ik wil jij tonen,
De betekenis heeft te maken met muziek,
Maar natuurlijk denk ik
over de kleur van de klank
als ik het hoor.

Zoals in het concert van het orkest,
elke beweging van de dirigent
is een penseelstreek.
En elke muziekinstrument is
een extensie van het lichaam.
Mijn muziekinstrument is een constant metgezel.
Het gaat waar ik ga.
Wanneer ik het speel,
kan ik een verhaal vertellen.

De woorden kunnen ook
als delen van een schilderij zijn.
Om te kleuren neem ik elke zinnetje.
De klanken van de verzen zijn gelijk
de symmetrie van complementaire kleuren.
Het kunstwerk bestaan meestal uit
brede en dunne lijnen: mijn emoties,
en de achtergrond is een beetje de context.

Het belangrijkste woord van de 6e strofe ben *jij*.
Deze persoon die elke penseelstreek van de muziek kon zien
wanneer jij in de publiek was.
En *jij* bent ook het woord
dat mijn gedicht veranderde,
dat mijn wereld gekleurde.
Jij bent niet een makkelijk woord,
net als deze persoon.
Inderdaad ben *jij* een ingewikkeld term.
Ik weet het sinds ik je ontmoet.

Als ik over het wil schrijven,
moet ik nadenken.
Ik vergelijk *jij* met *je* en *u*.
Ze zijn verschillende maar dezelfde,
dat is verward.
Je hebt twee gezichten,
twee persoonlijkheden ook.
De eerste is veelkleurig en dicht,
de andere in zwart en wit, zeer koud.
Ik hou van slechts een van die twee.

Alleen *jij*, *je* of *u* wordt
afhankelijk van de situatie gebruikt.
Jij bent bruikbaar alleen als nadruk,
als comparatief.
Zoals in mijn gedicht,
je geeft een contrasterende context.

Natuurlijk ben je alleen een informeel geval.
Ik weet dat je elke formeel gelegenheid haat.
Misschien wil ik nu *u* nemen,
Het is strikt formeel,
en u bent niet zo dicht bij mij niet meer.
U zit niet comfortabel in mijn gedicht,
u combineert niet meer in mijn schilderij.

Dit schilderij van woorden is voltooid,
Maar nu en dan
belangrijk woorden zijn toch
die we zwijgen.
Net als de rust noot in onze notenbalk,
of de leestekens van de tekst.

Deze combinatie van woorden zal verdwijnen,
Zoals lekker een boek te lezen,
en verder met het boek te gaan,
misschien erg aan het boek gehecht geraakt te zijn,
de afscheid is triest,
heel triest.
Dat boek is onze metgezel geworden.
Maar het lezen is de volgende keer
verrijkt met anders perspectief.

Het einde is het begin ik wil.
De 12e strofe als de reflectie van de 1e.
En ik wil het dicht
met het *laatste* 499e woord: *gedicht*.